

לקוטי תורה • פרשת במדבר • מאמר 2

ביאור הדברים הנה אית רצון ואית רצון כו'

ביאור העניין: "יש רצון ויש רצון"

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/likutei-torah/bamidbar/2](https://likuteitorah.com/he/likutei-torah/bamidbar/2)

1 ביאור הדברים הנה אית רצון ואית רצון כו'. רצון הנולד מן הדעת וההשכלה לפי העמקת שכלו שתופס ומשיג עד"מ איכות ההטבה שיהיה לו מן הדבר ככה תתגדל התשוקה כו'.

ביאור הדברים: הנה יש רצון ויש רצון וכו'. יש רצון שנולד מן הדעת וההבנה השכלית: ככל שהשכל מעמיק ותופס ומשיג, למשל, עד כמה הדבר ייטיב עמו, כך גדלה התשוקה אליו וכו'.

והנה לית מחשבה תפיסא ביי [ביה] אלא בהתפשטות גדולתו מהוה מאין ליש ומחיה עליונים כו'. ודבר זה כאשר נתפס בשכלו ובהעמקת הדבר נולד מזה התשוקה בלב בחיצוניותו

והנה "לית מחשבה תפיסא ביה", אלא בהתפשטות גדולתו, כשהוא מהוה מאין ליש ומחיה את העליונים וכו'. וכאשר הדבר הזה נתפס בשכלו, ובעקבות העמקה בו, נולדת מכך התשוקה בלב, בחיצוניותו,

כי הלב יכול להיות כלי לקבל אור זה המתפשט בשכלו כי המוח שליט על הלב מפני שהלב יכול להיות כלי לקבל את האור הזה המתפשט בשכלו, שכן המוח שליט על הלב.

(וזהו נודע בשערים בעלה שבעלה דמטרוניתא הוי' נודע בשערים כו') ואהבה זו בא מלמעלה בבחי' השתלשלות רבות בהתפשטות גדולתו ושם אתה מוצא ענותנותו כו'.

(וזהו "נודע בשערים בעלה": שבעלה דמטרוניתא, הוי', נודע בשערים וכו'). ואהבה זו באה מלמעלה, בבחינת השתלשלות שלבים רבים, בהתפשטות גדולתו; ושם אתה מוצא את ענותנותו וכו'.

וזהו נודע בשערים בעלה לכל חד וחד לפום מה דמשער בלבא ושכחא דקב"ה [דקודשא בריך הוא] איהו בעלה דמטרוניתא שהוא נודע כו'.

וזהו "נודע בשערים בעלה" — לכל אחד ואחד לפי מה שהוא משער בלבו; ושכחו של הקדוש ברוך הוא הוא שהוא בעלה דמטרוניתא, בכך שהוא נודע וכו'.

2 והנה בתשוקת אהבה זו יש בה בחי' קטנות וגדלות לפי גדלות וקטנות השכל כי הקטן אוהב כו'. והנה, בכמיהה של אהבה זו יש בחינה של קטנות וגדלות, בהתאם לגדלותו ולקטנותו של השכל; שכן ילד אוהב וכו'.

ולכן נק' רצון תחתון שהוא המתפשט מכחות הנפש שכל ומדות. אבל אית רצון לעילא בשרש הנשמה במקור חוצבה בכל העולמות אבי"ע [אצילות בריאה יצירה עשיה].

לכן היא נקראת "רצון תחתון", שכן היא נמשכת מכוחות הנפש — השכל והמדות. אך יש רצון שלמעלה, בשרש הנשמה, במקור שממנו נחצבה, בכל העולמות אצילות, בריאה, יצירה ועשיה.

ובהארתה למטה בבחי' יחידה שבנפש הפרטי בביטול מערך השגתו והשכלתו מפני עוצם רוממותו ית' דלית מחשבה תפיסא ביי [ביה] וביטול כל הנבראים לגבי עצמותו ומהותו ית' דכולא קמיי [קמיה] כלא ממש חשיבי

ובהארתה למטה, בבחינת יחידה שבנפש הפרטית, [היא מתבטאת] בביטול מידת ההשגה וההכנה של האדם לנוכח עוצם רוממותו יתברך, שהרי "אין מחשבה תופסת בו"; וכן בביטול כל הנבראים ביחס לעצמותו ומהותו יתברך, שהרי "הכול לפניו נחשב כאין ממש".

(הגם דלית מחשבה תפיסא במהותו ית' מ"מ היינו במהות עצמו אבל בגדולת מהותו לגבי נבראים שאין ערוך אליו ית' כל הנשמה תהלל ולגדולתו אין חקר) ועיי' תתעורר הנפש לצאת מנרתיקה זה הגוף.

(אף ש"אין מחשבה תופסת" במהותו יתברך, מכל מקום הכוונה היא למהותו עצמה; אולם על גדולת מהותו ביחס לנבראים, שאין להם שום ערך אליו יתברך, נאמר: "כל הנשמה תהלל" ו"לגדולתו אין חקר"). ועל ידי כך תתעורר הנפש לצאת מנרתיקה — הגוף הזה.

והנה לזה אין חיצוניות הלב כלי להיות האהבה ויראה מורגשת בו כי גבהו ממנו אלא תתבטל הנפש מכחותי' [מכחותיה] והיה כלא היה

והנה, החיצוניות של הלב אינה כלי לכך שהאהבה והיראה יורגשו בה, שכן הן נעלות ממנה; אלא הנפש תתבטל מכחותיה, ותהיה כאילו לא הייתה.

וזהו ובכל מאדך והוא מאיר בהשוואה גמורה לכל נפש מישראל אלא שהמונע הוא שאין התלבשותה בגוף אלא עומדת בבחי' מקיף.

וזהו "ובכל מאדך". אור זה מאיר כשווה גמור בכל נפש מישראל; אלא שהמניעה היא שהוא אינו מתלבש בגוף, אלא עומד בבחינת מקיף.

3 וזהו שאו את ראש שהוא הרצון התחתון הנולד מהתפשטות החיות בנבראים לגבי רצון העליון שהוא לגולגולת בחי' שרש הנפש ובחי' יחידה הנולד מהתכוננות ביטול ערך הנבראים לגבי עצמותו ומהותו לכן מ"ש בענין כריתות כו'.

וזהו [פירוש] "שאו את ראש": זהו הרצון התחתון, שנולד מהתפשטות החיות בנבראים, והוא עולה אל הרצון העליון, שהוא "לגולגולת" — בחינת שורש הנשמה ובחינת יחידה, שנולדות מהתכוננות בביטול ערכם של הנבראים ביחס לעצמותו ומהותו. לכן, מה שכתוב בענין הכרתת הנפש וכו'.

כי הרשעים מלאים חרטות מבחינת יחידה והמחבר בחי' מקיף הזה להתפשט בכחות הנפש המתלכשים בגוף הוא מ"ת [מתן תורה] בשבועות שעל כל דבור פרח נשמתו שהדיבור המשיך מעצמותו ית' אנכי מי שאנכי

שהרי הרשעים מלאים חרטות, מצד בחינת יחידה. ומה שמחבר את הבחינה המקיפה הזאת, כדי שתתפשט בכוחות הנפש המלובשים בגוף, הוא מתן תורה בשבועות, שאז פרח נשמתם בכל דיבור; שכן הדיבור המשיך מעצמותו יתברך: "אנכי" — "מי שאנכי".

וכן כלל התורה הוא וחכמתו א' וטעמי תורה לא נתגלו דאנת הוא חכים ולא בחכמה ידיעא כו'.

וכך גם התורה כולה: הוא וחכמתו אחד, וטעמי התורה לא נתגלו, שכן "אתה הוא חכים ולא בחכמה ידיעא" וכו'.

4 ומ"מ שכל אדם תפיסא בה בחיצוניותו כי נתלכשה בדברים גשמיים זרעים מועד כו'. וכאשר האדם מדבק בה שכלו ומחשבתו הרי המאור שבה שהוא הוא עצמותו ומהותו ית' המלובש בה מחזירו למוטב. ובכל זאת, השכל האנושי יכול לתפוס אותה בחיצוניותה, מפני שהתלכשה בעניינים גשמיים: [סדר'] זרעים, מועד וכו'. וכשאדם קושר את שכלו ומחשבתו אליה, האור שבה — שהוא עצמותו ומהותו ממש, יתברך, המלובש בה — מחזיר אותו למוטב.

פ"י כי טוב הוא זיו ואור הגנוז לצדיקים שנהנין כו' ומוטב הוא מקור הטוב הגבה למעלה כשרשו.

כלומר, "טוב" הוא הזיו והאור הגנוז לצדיקים, שהם נהנים ממנו וכו'; ואילו "מוטב" הוא מקור הטוב, הגבוה למעלה כשרשו.

אך הנה ובחנות המשכן כו' שהוא סוכת דוד הנופלת כו' רגליה יורדת כו' יקימו אותו הלויים ג' בחי' גרשון קהת ומררי.

אולם יש גם ירידה: "ובחנות המשכן" וכו' — זהו "סוכת דוד הנופלת" וכו', "רגליה יורדות" וכו', ו"יקימו אותו הלויים": שלוש בחינות — גרשון, קהת ומררי.

בחי' גרשון לאכפייא לסט"א [לסטרא אחרא] ולבער הרע כו' ותשליך במצולות ים כו' מררי להתמרמר על ירידה זו ועל ידי כן אתהפכא חשוכא לנהורא.

בחינת גרשון היא לכפות את הסטרא אחרא ולבער את הרע וכו': "ותשליך במצולות ים" וכו'. בחינת מררי היא להתמרמר על ירידה זו; ועל ידי כך החושך נהפך לאור.

בחיי קהת ולו יקחת עמים ולילה כיום יאיר כחשכה כאורה זדונות נעשה כזכיות וזהו עבודת הלויים להקימה מפילתה.

בחינת קהת: "ולו יקחת עמים"; "ולילה כיום יאיר, כחשכה כאורה"; הזדונות נעשים כזכיות. וזהו עבודת הלויים — להקים את המשכן מפילתו.

5 ועבודת הכהנים ובא אהרן ובניו כו' כי האומר אין לי אלא תורה כו' אלא כמ"ש אחזתיו ולא ארפנו עד שהבאתיו כו'

ועבודת הכהנים: "ויבוא אהרן ובניו" וכו'. שהרי מי שאומר: "אין לי אלא תורה" וכו'; אלא כמו שכתוב: "אחזתיו ולא ארפנו עד שהבאתיו" וכו'.

אחזתיו דייקא אלא דלית מחשבה תפיסא ב' [ביה] וא"א להתגלות ולהתפשט בכחות הנפש עד שהבאתיו כו' וד"ל [ודי למבין]:

"אחזתיו" דווקא; אלא ש"לית מחשבה תפיסא ביה", ואין אפשרות שהוא יתגלה ויתפשט בכחות הנפש עד "שהבאתיו" וכו'. וד"ל.

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Likkutei Torah: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/likutei-torah/bamidbar/2

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק